

Osobné skúsenosti

9. Ruslan Fazlejev

Príbeh môjho života, ktorý Vám chcem rozprávať, sa začína v pubertálnom období, keď som mal 13 - 14 rokov. Boli sme traja priatelia. Mali sme veľa voľného času a nevedeli sme, čo s ním. Veľmi sme sa chceli zabávať, prežívať niečo mimoriadne. Dospievajúcim sa vtedy alkohol nepredával a tak sme poprosili nejakého dospelého, aby nám kúpil fľašu vodky. A „zábava“ sa mohla začať. Odvtedy sa žiadne naše stretnutia a rozhovory medzi nami neodohrali bez vodky.

Po čase som pochopil, že som upadol do alkoholovej závislosti a že proti tomu nie je nikto poistený. Videl som, ako sa moji známi, pekní chlapci, pod vplyvom alkoholu menia na poľutovaniahodné, úbohé bytosti. Nechcel som takto dopadnúť. Od detstva som aktívne športoval. Vždy som vyzeral zdravo a bol som aj silný, ale teraz som pocítil veľmi vážne zhoršenie zdravotného stavu. Okrem toho som aj fajčil (od 6 - tich rokov) – chcel som sa podobať otcovi. Chápal som vážnosť situácie, ale napriek tomu som neprestal ani fajčiť, ani piť alkohol. Ba čo viac, začal som užívať marihuanu. Naučili nás to starší chlapci.

Prišiel čas ísť na vojnu. Ocitol som sa v Južnom Kazachstane. Veľa mužov tu užívalo drogy, pre mužský kolektív - je to normálka. V armáde existovala veľmi silná potreba uvoľniť sa. Dostupnosť drog som samozrejme využil a začal som užívať marihuanu. Irónia bola v tom, že som v tom období začal z ničoho nič rozmýšľať nad zmyslom života, o tom odkiaľ pochádza človek. Nikdy predtým som neuvažoval o existencii Boha, nechápal som, prečo existujú veriaci ľudia. Napodiv, čím viac som uvažoval o Bohu, tým viac sa menil môj život. Odrazu som túžil stať sa lepším. Spolu s mojim kamarátom sme prestali fajčiť marihuanu a začali sme športovať. Chcel som získať duchovné vedomosti. Spomedzi dvoch možností (Boh je alebo nie je), som si vybral prvú - veriť v Jeho existenciu. Všimol som si, že keď som si položil otázku o Bohu, čoskoro som dostal odpoveď cez knihy, časopisy, rozhovory s ľuďmi. Uvedomil som si, že to nie je náhoda, že Boh mi zrejme chce niečo povedať. Páčilo sa mi rozmýšľať o Ňom stále viac, počas tých minút som cítil, akoby bolo moje srdce ľahšie, čistejšie.

Po ukončení služby v armáde a mojom návrate domov, som veľmi prekvapil svojich kamarátov tým, že som nepil, nefajčil a športoval. Dozvedel som sa, že veľa mojich známych a kamarátov, kedysi silní a zdraví chlapci, už nie sú medzi živými: kamarát zomrel na predávkovanie drogami, chlapca od susedov našli mŕtveho, lebo namiesto drogy mu vpichli acetón. Ďalší spolužiak sa pred smrťou dlho trápil - nijako sa nevedel zbaviť drog. Ďalší zomrel až v nemocnici z rovnakého dôvodu. Všetko tieto prípady mnou hlboko otriasli. Začal som uvažovať nad krehkosťou života a nad tým, ako si človek sám vyberá cestu životom. Nevedel som, čo mám robiť. Nových kamarátov som ešte nemal a starí boli takmer všetci

závislí na niečom. Na základe stretávania a komunikácie s nimi som opäť začal fajčiť a piť. Pochopil som, že stojím na okraji priepasti, tak som sa začal modliť: „Bože, ak existuješ, ukáž mi skutočne Tvoju pomoc!“ A Boh odpovedal: čoskoro som sa zoznámil s novými priateľmi, ktorí mi pomohli. Premietli mi film „Ježiš“, ktorý zanechal vo mne nezmazateľný dojem. Postavil som sa na Božiu stranu. Po čase som pochopil, že s Bohom treba komunikovať každý deň ako s Priateľom. Začal som chodiť do cirkevného spoločenstva. Tam som videl, ako sa ľudia, ktorí študujú Bibliu, modlia, navzájom komunikujú a menia sa k lepšiemu. Dostal som duchovnú pomoc od Boha, ktorú nevidno očami a pocítil som skutočnú vnútornú premenu. Naučil som sa riešiť problémy s Bohom.

Teraz určite viem: nikto nemôže dať človeku šťastie, okrem Boha. Ak človek chápe svoju závislosť na Bohu, nemajú na neho vplyv iné závislosti.

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

